

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

EN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

ADMINISTRACIÓ:

St. Borcat, 5, Pral.-2.^a
CIUTAT DE MALLORCA

(Administrador: Juan Riutort.)

LA AURORA

¿A ON LA VENEN?

A Manacor: Ca-mestre Antoni Fiol Ferrer, 5.

A Palma: Llibreria d'En Guasp, Morey, 6.—Taller d'encuadernacions d' En Francesc Ferrer, Sta. Eulària, 25.—Llibreria de N' Ernest Frau, Bros.-a.—Llibreria Amengual y Muntaner.

Surt cada dissapte per donar ventim i altres herbes an es qui s'ho guany

En Filaprim i En Pica Pica sobre lo de sa cripta

Parla En Filaprim

Al Senyor Pica Pica: Vergonyosa ponyida s'en ha duit amb la seva pretxa, que'l disapte passat enflocá d'alt L'Aurora, contra els intel·lectes mallorquins que no han protestat abans de vostè d'esser representats per aquella veu estranya en lo que se refereix al convertiment del vas sepulcral del Convent de Sant Francesc en definitiva tomba del còs sagrat del Benaventurat Ramó Lull.

No hem de discutir res aquí, ja que respectam totes les idees; encare que no a totes les respectem en grau igual.

Les que més respectarem aquí seran es que foren exposades p'el plorat Bisbe Campins.

Are, les que menys respectarem—casi gens—seran les que vostè emiteix sobre el seu tan llastimós concepte de l'intel·lectualisme.

Vostè diu que l'intel·lectualisme de llei está allà ont se demostra la veritat amb raons. Nosaltres, homs d'intel·lecte inmonopolisable, trobám que la raó es ja intel·lectualitat, encara que no s'apoi sobre veritats pre-estabertes, sino que solament s'aguanti sobre espontanees espurnes del sentiment. En Teologia sí, i en devoció també, son eis Caps de l'Esglesia els qui guien el seny del homo.

En qüestions purament subjectives, com és l'idea en Art, l'Esperit Sant ha designat que cad'ú fos el seu mestre, i que ningú s'averonyís de la recitit de la seua conciencia.

L'idea que volia expressar aquella veu estranya, fent cas omís de tota lluentor de dicció—que més en verem en el sermó del Pare Calpena—no creim que anás gens en contra de l'intenció franca i altament religiosa del Pastor perdut.

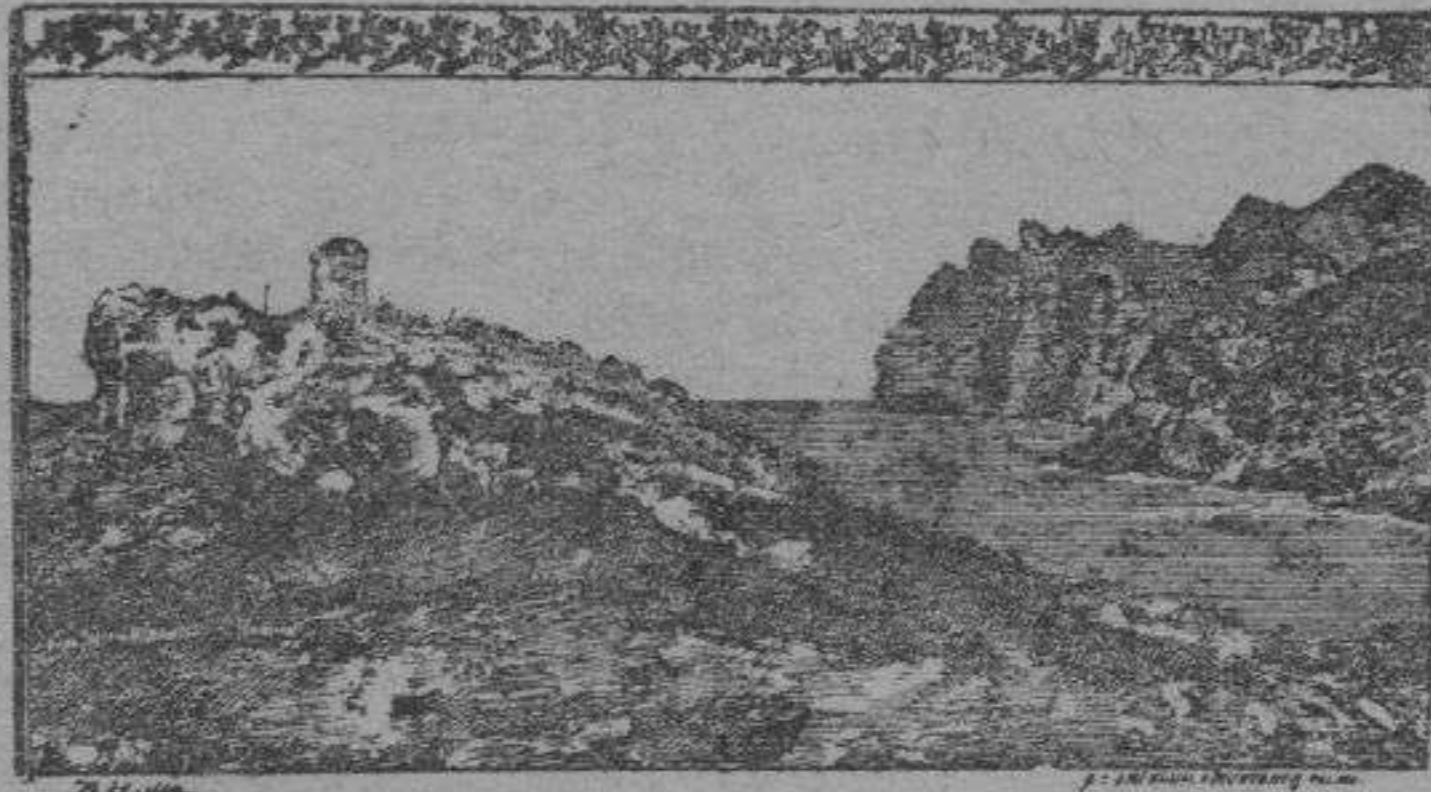
Lo que feu, si de cas, fou transparentar una vegada més la sinceritat amb que respecta lo dispost p'els avant-passats i fer notar la desconfiança que té de que quedi el tal vas sepulcral, decorat modernament, d'un sabor luliá més menifest que la delicada tomba en que desde tans sigles reposen les quietes cendres del que fou nostre incansable i gloriós mártir.

Això no es més que una opinió licita. No está bé que s'alterin els termes. Al qui no coneixia tal opinió no hi ha que falsejar-li la veritat, presentant an aquella veu tan estranya com vostè vulgui, però no blement guiada—com a contraria al esperit de la pastoral del Bisbe Campins.

Es just per ventura allò de *Cum veritatem ignoret expedit quod fallatur?*

Res d'això, senyor Pica-Pica. En lloc d'una equivocada interpretació bé s'hauria pogut limitar a dir: Jo, el senyor Pica-Pica, intel·lecte solament monopolisable p'els pensadors serios, som partidari de que artísticament i tot estarà molt millor el sepulcre subterrani qu'el gòtic actual per a guardar les estimades despulles del Beat Ramó Lull; ja que piadosament es tot-hom que així ho accepta i alaba.

(D'el «Sóller»)

Vista de Pollensa

Parla En Pica Pica

Nigú diria que aquesta veu (sa d'En Filaprim) sigui aquella veu que se va deixar sentir es vespre de dia 5 de joriol passat a sa casa del Ajuntament de Palm; tant ha mudat de tò!

Sobre lo de sa cripta sa veu d'are respecta de lo més ses idees exposades p'el plorat Bisbe Campins, no está gens en contra de s'intenció franca i altament religiosa del Pastor perdut, ni és gens contraria a s'esperit de sa darrera pastoral que va escriure aquest bon Prelat. Així hu assegura.

Sa de llevò no era així ni d'un bon tros; i qualsevol s'entretengui comparant veu amb veu, s'haurá d'admirar d'un camvi tan radical i sobretot tan repentí.

Una placa fonogràfica de «La Ultima Hora» mos deixarà sentir sa veu de llevò: «Si llegara a tiempo—diu aquest periòdic procurant traduir amb fidelitat sa darrera conferencia lulliana que se va donar a s'Ajuntament de Palma—, y mi voz (que expresa bien el sentir de casi todas las personalidades más relevantes de nuestras letras, de respetables elementos de la *Arqueológica lulliana* y de buena parte de la opinión popular, de común acuerdo con el pensamiento joven de la *Lliga d'Amics de l'Art*) mereciera llegar a las alturas donde por si sola no se creeria digna de ser escuchada, humildemente suplicaría: Meditemos un poco, antes de trasladar las cenizas de nuestro Santo a la cripta que se restaura... Dejemos dormir en paz en la urna antigua y venerable, las cenizas que en ella reposan.»

¿Que volia dir aquella veu amb aquestes paraules? O jo no entenc es llenguatge humà o aquella veu volia dir això: «Me semble un desacert lo de sa cripta i com jo pensen casi tots els caporals de ses nostres lletres, respectables elements de s'*Arqueológica*, bona part de s'opinió popular i els membres de la *Lliga d'Amics de l'Art*; que meditin aquesta opinió a ses altures i en haver-la meditada un poc se convencen de que s'ha d'abandonar es projecte del Bisbe Campins per deixar dormir en pau dins s'urna venerable ses cenres que-hi reposen.»

Are bé; ¿es capàs nigú de conciliar això amb un gran respecte a ses idees del plorat Bisbe Campins, amb s'intenció del Pastor perdut i amb s'esperit de sa darrera de ses pastorals que va escriure aquest Prelat, sabent que ses idees del plorat Bisbe Campins eran de fer sa cripta, que s'intenció del Pastor perdut era de fer sa cripta i que s'espe-

rit de sa seua darrera pastoral era de fer sa cripta «per posar-li en major veneració es Còs del Martir de Bugía»? Sembla que de cap manera.

En camvi sa veu d'are, sa que mos ha fet arribar En Filaprim, és un prodigi de respecte a ses idees del Bisbe Campins i de concordia amb ses seues intencions i amb s'esperit de sa pastoral sobre es VI Centenari del Beat Ramó Lull. ¡Qué d'aviat muda sa veu d'un homo!

Sa d'are mos sembla més suau que sa de llevò i mos alegrem des camvi. Aquella era massa estrident.

Lo trist és que mos vulguin fer creure que no hi ha contradicció entre una veu i s'altre veu. Ella és evident. Noltros en es lloc de qualcú en vers de prende aquest tò, haurfem preferit confessar que l'errarem i que mos plau rectificar aquell erro.

Això hauria estat més costós, pero més franc i més noble.

Mos diu sa veu d'are que lo que feu sa veu de llevò «fou transparentar una vegada més la sinceritat amb que respecta lo dispost p'els avant-passats i fer notar la desconfiança que té de que quedi el tal vas sepulcral, decorat modernament, d'un sabor luliá més manifest que la delicada tomba en que desde tants de sigles reposen les quietes cendres del que fou nostre incansable i gloriós mártir.»

Sobre lo de respectar lo dispost p'els ante-passats no sabem veure que es modó que tenen els inimics de sa cripta sigui més sincer ni més ben entès que'l que tenen els partidaris d'ella. Aquests senten tal respecte per lo dels ante-passats que declaren «intangible el preciado monumento que nos legó, sin acabarlo, una generació entusiasta del saber enciclopédico del Doctor Iluminado»; i en tant acaricfen es nou projecte en quant creuen que així interpreten es gran entusiasme d'aquells bons mallorquins que no pogueren fer més que es notable sepulcre actual del Beat, perque no estaven preparats per formar d'aquest gran sant i sabí «un concepte tan comprensiu i adequat com sa generació actual».

Sobre sa desconfiança de que sa cripta tengui més o manco ventatjes artístiques que es sepulcre, ja n parlarem a s'article de dia 24 de joriol i no hi ha per que repetir lo que diguerem allà. Lo que convé fer notar és que no teniem cap necessitat de limitar-mos a dir que «som partidaris de que artísticament i tot estarà molt millor el sepulcre subterrani que el gòtic actual per a

guardar les estimades despulles del Beat Ramó Lull» quantre lo que suposa En Filaprim. Fora de que fer-se partidaris d'una cosa que d'allí ha de venir no entra dins es nostro modo d'esser, creim que s'art es un accident en lo de sa cripta, accident que mai (per malament que anassen ses coses) destruiria lo substancial des projecte que és «posar en major veneració es Còs del Martir de Bugía».

Mos diu sa veu actual que sa veu de llevò, diguent lo que va dir sobre lo de sa cripta, no va fer més que manifestar una opinió licita.

No serem noltros que mos atreviguem a tractar aquest cas de licitud; pero sí volem recordar aquí que els mestres de filosofia donen es nom d'imprudenc a aquella opinió que o no s'apoya demunt fonaments sólits o que no examina suficientment aquells fonaments i defensa ses coses amb més calor de lo que permet sa força de ses raóns. *Imprudens est opinio, quæ aut non gravi nititur fundamento, aut non satis illud expendit, assensumve continet pondere rationum firmiorem.*

Això en quant a s'opinió aquella en sí. Are si haguésem de parlar de sa seua manifestació—feta dalt sa casa de s'Ajuntament, amb so tò que se va fer, quant ja estava benedida i posada sa primera pedra de sa cripta—hauriem d'empleiar calificatius un poc covents.

Ja podríem donar per contestat s'article d'En Filaprim, tota vegada que no hi ha necessitat de sortir de sa nostra questió que és lo de sa cripta. Pero, per si acàs pogués convenir, direm un mot sobre alguns altres punts des nostro adversari prenguent-los, com és de suposar, a títol de *extra-vagants*.

No mencionarem lo de «sa ponyida vergonyosa» perque an això ho ha de judicar es públic que més lletgeix; ni allò de que sigui tenir «un concepte llastimós de s'intellectualisme» es dir que s'intellectualisme de llei está allà aon se demostra sa veritat amb raóns, perque es *ripto* d'En Filaprim salta a la vista. Lo que sí mencionarem serà allò de que noltros «enflocarem una pretxa contra els intel·lectes mallorquins», lo des «subjectivisme de s'Art» i allò del P. Calpena.

¿Es cert que noltros escriguerem contra els intellectuals de Mallorca? De cap manera. Noltros escriguerem contra un individu que atribuint-se fatuament sa representació de s'intellectualisme mallorquí va impugnar, pegant al aire, un projecte raonadíssim d'un dels intel·lectuals contemporanis de més força que ha tenguts Mallorca, com és el Bisbe Campins.

¿Es ve que s'Art és subjectiu i que l'Esperit Sant ha designat que cad'ú fos mestre de si mateix? Tendríem molta curiositat en sebre com se defensa una proposició d'aquesta naturalesa.

¿Es decent retreure el P. Calpena amb so modo, formes i circumstancies en que el retreu En Filaprim i el va aludir ja sa veu aquella dalt sa sala d'actes de s'Ajuntament? Això també hu judicaran els lectors. Per sa nostra part no més direm que una cosa així mos cau molt en buit quant la fan aquells que tenen barra per enflocar en mallorquí, això que La Ultima Hora va traduir d'una conferencia: «No me hubiera resuelto, si no me hubiera empu-

jado la conciencia de aquello que sólo puede justificar que yo os hable: Mi condición de representante, sin duda alguna el más humilde entre todos, pero no el menos decidido, de una corriente ideal que considero única, capaz de fecundar el alma de Mallorca».

Bona barca, bon timó,
bon arrós, bona llimona,
si 't cases amb sa majó
jò'm casaré amb sa segona.

Caure de peus

Caura de peus significa tenir una desgracia amb sort. Aquesta expressió és tan vulgar que fins i tot els moixets pràcticament la coneixen.

Però lo que generalment se ignora es l'origen de tal expressió, per lo que la vos vui referir amb quatre paraules així com ho vaig lletgir a uns paperots vells que vaig trobar s'altra diassa.

Hi havia en el port de Càdiz dos barcos de gerra, un anglès i s'altra espanyol qui veinadetjaven. Els dos comandants se tenien una amistat íntima i coral de tot.

Un dia el fill de la rossa Albió va dir al marí espanyol:

—No hi ha marins com els inglesos.

—El mon no n'ha vits de millors que els espanyols, contestà el galan fill de l'iberia, per no quedar a darrera.

La cosa se va acalorar, i ja son teves ja son meves acabaren per posà massions.

—¡Ala envant! digué s'inglés.

—¡Endevant ses aixes!—digué s'espanyol.

—Un mariner espanyol no faria lo que fassi un del meu barco.

—Els meus mariners faràn tot lo que fassin els teus i encara més.

—Posem, que el que guanyi convidi a beura a tots els oficials.

—Posat està, —digué s'espanyol ple de coratge.

—¡Hora?

—Les tres.

—¡Lloc?

—Qualsevol: es seu barco si li agrada.

**

A les tres del capvespre tota sa tripulació se troba dalt cuberta: els oficials plens de curiositat, la marinaria correctament formada, i els comandants a la part d'estribor.

Entre les clàssicas xarneres britàniques i las cares colorades, se veuen algunes cares morenes amb mostatxos d'atzabeja dels oficials espanyols.

Dos mariners, diatralment oposats, estan separats dels demés esperant ordes.

De sobta, el comandant anglès diu:

—¡John, cap amunt!

En aquell mateix instant un dels mariners, el de barba roja i braons revenguts, d'un bot ja s'ha tirat dalt la borda de babord, i amb una lliquesa propia de monea, més be es pot dir que bota que no se enfila per entre els cordatges des palo major, arriba a la

cofa i continua pujant fins arribar a la punta d'es cap demunt.

Aquí s'atura i saluda.

Reina un silenci sepulcral, tots ambebeats miren el mariner.

Després d'un moment de descans, John se posa dret dalt se punta des palo.

La curiositat se transforma amb admiració.

De seguida, John posa el cap demunt sa punta des palo i comença a aixecar ses cames fins a convertir-se amb una continuació rectilínea del mateix palo que es pert a dins l'espai.

La admiració dels espectadors se se transforma amb ansia.

John despren una mà del palo i saluda la gent.

A qui l'ansietat se transforma amb una explosió de manbelletes fortes i atronadores, i un crit de ¡¡Viva!! a la Gran Bretanya surt de tots els mariners inglesos.

L'héroie torna posarse aixís com abans; saluda, i baixa a poc a poc fins a cuberta.

**

¡¡Arriba Frescué!! —digué el capità espanyol amb tota la seva seriedat i energia.

L'altre mariner, que era andalúz de bona cepa, tan bo per toreia un bou com per fer titeres dalt uua verga de llamp, ja ha pegat bot i de allà se ha dit, cap amunt, com un llagost.

Cuant es dalt el palo, saluda com un andalúz i se disposa a fer lo que havia fet l'altre.

I fos per mala sort o fos lo que fos, lo cert és que el pobre andalúz perdé s'aquilibrí i per avall se ha dit, topa a un cable, de aquest es remés a un altre, d'aquí rebota a una verga, aquesta el tira a un cable, i aixís va rodant i saltant com un cabrit de una part a s'altra com si fos una pilota, i arriba a cuberta després d'haver rebudes un sens fi d'escarrinxades i qualca cosa més; però amb tan bona sort que caigué de peus.

Durant tot aquell viatge tots els espectadors havien estats que sols no alenaven i el ¡Jesus! en els llavis.

Però l'andalúz se cuadra, talment si fos una estatua, i saluda.

Els inglesos quedaren amb un pam de coca oberta, i els oficials espanyols mirant-se de coa d'ui no porien contenir ses riaies.

Més no se acabá aquí la cosa, sino que el andalúz girant-se cap als inglesos amb tota la sal andalúza les digué:

—¡Que's estiri s'inglés!

Els inglesos no anaren de peres i no tenguieren altre remei que pagar el refresc.

L'andalúz sórtí del cas passant quinze dies dins es llit.

¡¡Valgalí que va caure de peus!!

S. G.

Lluchmajor - 7 - VIII - 15

Mu mare, me vui casà,
que 's partits no venen sempre;
com s'escudella és calente
no la dexeu refredà.

Elogi de la Esperanza

Avui, que ens trobam amb forsa de vitalitat i par que la sang vulga brollar ubèrrima de les venes i que els nirvis propulsors sien en tivantor, volem fer un elogi de la esperansa.

Car, amb tot i ésser un poc escéptics i tristois quant de les obres humanes tractam, esdevenen, de temps en temps, jorns—hores, mes ben dit—qui mos semblen mes passadors que'ls altres.

El nostre escepticisme és el de la desconfiansa; el nostre pessimisme és el de la impotencia davant el primer brugit de l'injusticia i del fet criminós.

Vol dir que desconfiam; vol dir que duptam; car l'història, la gran mestressa, ens ensenya i mostra a cada full la feblesa de les entencions i de les prometenses del proïsme estimat.

Vol dir que tiram un solc, una retxa dins la carrera, realitzada successivament, dels fets esdevenidors, i posam a una banda la confiansa i a l'altra l'esperansa.

Jo dic: Confii amb jo per tal que confii amb Deu. Res pus: tot lo que passi fora d'eix cercle no tindrà, per a mi, gens d'estranyesa. I de cadasquí confiaré segons les proves donades. I de la meua personalitat, isolada, separada del mon que hom toca amb les mans i del mon que hom no pot tocar, no'n confiaré, tampoc, la coseta mes petitoia.

Mes, jo esper quelcom de bo qui vindrà tart o prest, però vindrà. (I no rall d'una vida mes allà de les fites de la tomba, car eixa convicció naix amb l'esser humà junt amb l'us de raó, i seria debades parlar de lo que tothom sap i coneix sa existencia, sa realitat esperitual.) Rall de la esperansa terrenal—granet de sorra al costat de l'altra—qui prové de la lluita, del esforç, del treball, de la salut del cos, de la imaculitat de l'ànima..

Aquesta esperansa ens fa moure i parlar, i escriure, i fer feina a totes. Aquesta és l'esperansa qui encoratja els heros, qui serva encesa la candela blavenca del esperit dels savis, qui exalsa les facultats.

Aquesta esperansa és una forsa qui se mou. Qui li ha donat l'impuls? El pit, el cor, la volentat ferma.. Aprofitem-la, idó.

JOAN ESTELRICH

Sa dobleta d'or

Un amo de possessió, molt piadós, tenia un missatge que per no rés s'erriabiava, i par qu'ho hagués de passar tot a foc i sang, vomitant, quant s'enfadave, ses més horroses flestomies. L'amo el sermonetjave per veure si no tendrie es genit tant de moneia, i li suplicave per amor de Deu que no flectomàs d'un modo tan infernal; però es missatge deie sempre: no puc de cap manere; me's impossible deixar d'enrebriarme i de cridar i de flectomar quant me veig contrariat pels animals i per ses persones.

Un dematí, a trenc d'aube, l'amo li digué: ascolta; ¿veus aqueste doblete d'or tan hermose i tan lluhenta? Avui hora baixa serà teua si passes tot lo dia sense enrabiartè, sense cridar i sense flectomar.—Jo vos promet—digué tot content es missatge—que la me faré meua.

Els altres missatges i jornalés, que n'hi haurie molts an aquella possessió, ho saberen i se concertaren per ferli perdre se dobleta. No hei va haver medi que no possasen en práctica per contrariarlo i ferli perdre se paciència. Pero es missatge se va sebre contenir de lo millor i no sortí, en tot lo sant dia, de se boca, ni una parauleta més alta que s'altre.

S'hore baixa arribá, i l'amo, complint sa promesa, li donà se dobleta d'or de vant tothom diguentli. Se cara t'hauria de caure de vergonya al veure qu'has sabut dominar es teu genit i contenir sa teua lengo per una miserable moneda, i deies que t'ere de tot punt impossible ferho quant t'ho demanava per amor de Deu. Es missatge quedà compreguent la baxesa qu'havia feta; i efectivament, no'l verén enfadarse pusni el sentiren flectomar mai més.

FAR.

A devall un delloné
vatx sembrà un delló tendre;
i vos, medò dellonera,
voleu en delló per gendre.

Al entorn del Centenari

Fins a l'hora present, que jo sapia, cap lulista ha tenguda la bona idea de trescar l'abundós i variat camp de l'opus lullí en contes de cercar-hi amb més esment que si fos un coniet de canonge, el bell floret de escapulons, a on hi sobresortís esplendorosament la persona vera, el geni multiform del nostre B. Ramón Lull, tan admirat de propis i extranyes. Obra meritoria seria aquesta certament i a la que me tenc d'aconhortar posant la primera pedra amb aqueis articles «Al entorn del Centenari» esperant-ne mentres tant un'altre de més agosarat que la bastesca i e-hi possi al cap demunt la derrera pedra. Tenc per mi, que aquesta especie d'Antologia lulliana havia d'esser tant p'el lector lletreferit com per aquell an a qui podríem anomenar plebeu, el medi poderós i de poc cost que podria donar-li la conexasa directa, més o manco integral, del B. Ramón, despertant-li a la llarga el viu desig d'assaborir les obres lullianes, a on l'esperit e-hi endevina ja i present belleses que mai havia sospitades, sentiments i afectes que en baldó prodigiosa trobará a cada passa.

El «Cant de Ramón» que avui surt a llum dalt aqueix semanari es tret del tom «Obras Rimadas, de Ramón Lull» que donà a l'estampa l'any 1859, l'Excel·lentíssim Sr. D. Jeroni Rosselló (a. c. s.)

La present composició lulliana es sens dupte d'entre totes les d'aqueix genre i sobre tot de les que no tenen gaire extensió, la qui revela una versificació facil i llavent, un gran tresor de sentiment, i tal volta la autobiografia compendiosa de Ramón més plena de color i vida. ¡Amb a quina intensitat fer la nostra anima aqueix «Cant» qui sembla el d'un cisne gentil exalant les derreres notes demunt la tomba! Es la mirada febrós de l'agulla capdal, repassant els dies de la seua vida que dexa derrera tota masella d'obres fecundes, mentres se prepara per fer camí cap a l'eternitat «entre gaug e dolors»! Amb un sentit de pregonia poesia exclama qu'el seu cor es casa d'amors, i també nos retreu, florit

encare d'esperances i dolçors, el recort de la aparició de Jesus crucificat «que volch fos per mi amat» ¡Com se plany de trobar-se «veyll, paubre i menyspreat»; de veure el negoci sant de la conversió dels infeels i pecadors a la misericordia divina i que tants de caps-massos li dava, infructuos talment com abre de mala saba, tot clamant per això a Deu «que sos llibres vulla exalçar! Aqueix mateixos sentiments i volers del «Cant.» presos ja d'un caient amargant i desencoratjador, eren l'argument del poema «Desconhort» escrit quatre anys abans en forma dialogada, a on esplaia el seu cor «fet port d'ira e dolor» amb la conversa un poc enutjosa «d'un home que viu venir ab bastó en sa ma; gran barba havia; en son dors selici portech... e segons son captener ermita paria» ¡Quin tresor de ciencia i poesia son aquexes dues composicions de Ramon Lull, dictades p'el sentiment pregon de veure els seus somnis marcits en ffor, per la fredor de la terrible realitat!

Lo cant de Ramón

Son (1) creat e esser m'es dat
A servir Deu que fós honrat,
E son cahút (2) en mant (3) peccat;
En ira de Deu fui pausat, (4)
Jesus me vench (5) crucificat,
Voich (6) que Deu fós per mi amat.

Mati ané querre (7) perdó
A Deu, e pris confessió
Ab dolor e contricció,
De caritat, oració,
Esperança, devoció,
Deus me feu conservació.

Lo Monastir de Miramar
Fiu a freres menors donar,
Per serrahins a preycar;
Entre (8) la vinya'l fenollar,
Amor me pres fe'm Deus amar,
Entre sospirs e plòrs estar.

Deus Pare, Fill, Deus espirat,
De qui es Sancta Trinitat,
Tracte com fòssen demostrat,
Deus Fill del cèl es devallat,
De una Verge es estat nat,
Deu é hòme, Christ appellat. (9)

Lo mon era en dampnació,
Mori per dar salvació
Jesus, per qui'l mon creat fó;
Jesus pujá al cèl sobre el trò,
Venrà a jutgar lo mal è'l bò;
No valdràn plors querre perdó.

Novell saber hay atrobat,
Pot n'hóm conèixer veritat,
E destruir la falsetat;
Serrahins seràn batetjat,
Tartres, jueus è mant errat,
Per lo saber que Deus m'ha dat.

Pres hay la crotz, (10) tramet (11) amors
A la Dona (12) de peccadors
Que d'ella m'aport gran soccors;
Mon cor está casa d'amors,
E mos uyls fontanyes de plors;
Entre gaug (13) estaig è dolors.

Son hòme veyll, paubre, menyspreat;
No hay ajuda d'hòme nat,
E hay tròp gran fayt (14) emperat; (15)
Gran res (16) hay del mon cercat,
Mant bòn eximpli (17) hay donat,
Pauch son conegut é amat.

Vull morir en pelech d'amor;
Per esser gran no'n hay pahor
De mal princep ne mal pastor;
Tots jorns consir la deshonor
Que fan a Deu li gran senyor,
Qui meten lo mon en error.

Prech Deus trameta missatgés.
Devots, sciénts ès verdatés,
A conèixer que Deu home es,
La Verge hon Deus hòme se fés
E tots los sancts d'ella sots mes, (18)
Prech que en infern no sia mes.

Laus, honor al major Senyor,
Al qual tramet la mia amor,
Que dè'l reeba resplandor;
No son digne de fer honor
A Deu, tan fòrt son peccador;
E son de libres trovador.

Hon que vage cuyt (19) gran bé far,
E a la fi res no y puch fàr.
Perque n'hay ira è pesar;
Ab contricció è plorar

Vull tant a Deu mercè clamar,
Que mos llibres vulla exalçar.

Sanctetat, vida, sanitat,
Gaug me dò Deus e llibertat,
E guardme de mal e peccat;
A Deu me son tot comenat;
Mal sperit ne hòme irat
No hagen en mi potestat.

Man Deus als cels e'ls elements
Plantes è totes res vivents
Que no fassen mal ni turments;
Do'm Deus companyós conexents,
Devots, leyls, humils, tements,
A procurar sos honraments.

A. PONS.

L'amo 'n Pere, l'amo 'n Pere,
l'amo 'n Pere d' es Rafal,
sa vostra fia du sal
més que no hi ha a sa gabella.

Voldria tenir fe!

(D'en Clavarana)

Voldria tenir fe! Així s'esclamava un homo, despres d'haver passat la seua jovintut en mig de l'esponerosa creixensa de els vicis i de les passions qui havien esflorat la rosa de la seua innocencia, tendre i pura com les floretes d'Abril.—Voldria tenir fe, perque sense fe, es la vida un enigma que no se pot explicar, un torment injustificat, una angunia trista en que el nostro esperit sols troba una veritat que es el sufriment.—Sense fe no hi ha esperança, i allà aon no hi ha esperança, hi podrà haver vertaderes dolors, però ja mai alegries vertaderes.

De que mos serveix coronar de flors el nostro front, si sabem que ben prest aquestes flors s'han de mostiar? De que serveix tastar la copa de tots els plers, si a través de la transparencia del seu vidre, se veu al fons la fel de la seua amargor?

Viure sens fe i sens esperança, no es viure.

Si a un cego li diguessen: goça un sol dia de les belleses d'aqueix mon, per despres tornar cego per a sempre; si li diguessen a un esclau: frueix un dia de llibertat per tornar de bell nou a les cadenes de sa teua esclavitut; i si diguessen a un pare: estima avui ab dolsura als teus fills que demà els has de perdre; aqueix cego, aqueix esclau, aqueix pare contestarien que veure un sol dia no es veure, estimar un dia no es estimar, i gozar un sol moment de llibertat per perdre-la despres es pitjor qu'haver-la coneguda.

Així tambe l'homo sense fe i sense esperança be pot dir que no es viure, viure tan breu temps.

Mes, l'esperança d'altra vida sols es per els homos de fe, ¡Ben haja els qui la tenen!

—Voleu tenir fe?—li va di llavors un amic, taiant el fil de la seua conversa—Ido compraula.

Aquell descregut va sonriure tristement.

—Vos ne voleu riure de mi. Per ventura se pot comprar la fe?

—I ben segur.

—Si aixó fos cert, tota la meua fortuna me pareixeria petita per adquirir-la.

—Ido, no importa que fassou el sacrifici de la vostra fortuna; ni que gasteu un sol centim: tot se pot arreglar ab un poc de voluntat.

—Si, ja hu crec! me diren que cregui, i aixó precisament es lo que jo deman.

No, jo no vos vui dir que cregueu, sino que poseu es medis per conseguir-ho. Ascoltau una comparança. Un homo pobre sab un lloc aont hi ha un tresor amagat; pero com no sab es cami perJanar-hi, diuple de tristesa:—¡Ditxòs qui pogues trobar aqueix tresor!—Mes, arriba un amic i li diu:—El voleu trobar? Idò, preniu aqueix tirany, atravesau aquell riu, passau aquella font, pujau a n'aquella montanya, i quant seureu alla de dalt, cavau, i el trobareu.—Si aqueix homo gira s'esquena i en lloc de posar en practica el consei, segueix exclamant com antes: Ditxòs qui trobàs aqueix tresor!, no dirieu que es un gran loco? Ido be, jo vos dic: voleu tenir fe? voleu alcançar aqueix tresor inapreciable qui converteix ses amargures en dolsors, qui torna lo aspre, suau i llenger i ses tristeses converteix en alegries? Seguiu el camí de la virtut, allunyu de vos tots el vicis, feis oració, confessau ab sinceritat les vostres culpes, i ben prest trobareu el tresor qu'anau cercant.

El qui no te fe, es perque no posa els medis per alcanstar-la. Si per poseir qualque cosa, per insignificant quesiga, es necessari sempre fer qualque cosa, encare que domes siga allargar sa ma, com es posible que sa fe, el tresor mes ric i preuat, se pugui alcançar a mans plegades? Si per veure be amb so uis del cos es necessari ferlos nets, i curarlos si estan malalts, per ventura no s'e-hurá de fer lo mateix, per veure amb sos uis de s'anima?

Vols tenir fe? Deixa els vicis, allunya de tu aquelles lectures que t'enverenen; fe bones obres; segueix el camí i la regla de vida que mos ensenhen les petjades de Jesucrist; ab una paraula, netetjet i cure totes les teues ferides, i jo t'assegur i pots estar ben segur que trobaras una fe molt mes gran de sa que puguis desitjar.

ROMANÍ.

Sa jáia de s' Erissau
i es jalet de Ses Angoixes
llauraven amb dues moixes,
(totes dues eren coixes)
de Sant Miquel a Nadal.

RONDAIA DE MENORCA

En Pere de sa massa

(Continuació)

—Aquet si que hu es faforest,—deia en Pere—peró, ¡que hu provi de fer maig i tocar-ne cap de vaca!

Arriba allá prop es drac i com no veu ningú per aumón agafa una vaca a mós i dues a punyat una amb cada ma i ja's partit d'allá pes mateix cami.

Com va ser un tros enfora, en Pere s'alsa i comensa a cridar:

—Idò, ¿de que anam? o vos pensau que les teng demés a ses vaques, que vos ne duis tantes? ja poreu tornar arrera ja, que açó no's raó haver de carrregar tant.

Es drac així que'l sent, posa ses vaques en terra i torna arrera cridant:

—¡Ah gran dulent! ¿O hi ets tu aquí? Ja me creia jo que no hi eres perque ja series mort quant ha. Tros de noningú! M'has mort es dos fiis meus, i encara tens coratge de dir-mé res? Esperem veurás.

Deveres, deveres, s'en va barres ubertes cap an en Pere—per destrossarlò però aquet així que veu que va cap a ell alsa sa massa li esverga bolet dalt es cap i ja hu crec que s'hi va fer quinze o setze canes endins amb un cruixit d'ossus qu'era ferest de ve.

—Be, anem,—digué en Pere—¡Vam si encara en vendrán mes! Però bona defensa teng, tants com ne venguin haurán de menjar terra mes que no'n voldrán.

Se fa tart i com ve es fosquet replega ses vaques i ala, cap a cases s'ha dit. Ja podeu pensar que com a ca'l Rei veien aquell bestia tant gras no s'en pudien donar raó, ni sabien com podia esser assó. Però en Pere callava i feia es seu cami.

A trenc d'auba d'ensoldemá ja era partit altra volta per sa carretera ¡ox d'aquí! ¡ox d'allá! amb ses vaques devant. Frissava ja de veure s'in compareixia cap mes de dracot, per colgar-ló amb una massada.

Ja hu crec, que just que te ses vaques pasturant ja torna sentir es xiulus i es dalta-baix d'un altra qui s'acostava. Però aquesta vegada va esser famella. Vol dir que era sa draquessa que sortia ella perque ja no n'hi havia mes.

En Pere com la veu, digué: ¿Ai si? ¡vol dir que avui deu ser sa mare que s'entrega! ell sols no hi val amagar-mé. Que s'acosti i sabrá jo qui som.

Sa draquessa just que l'afina comensa a cridar:—Esperem. Si, de tu era que tenia ganes, de tu qui m'ets mort es dos fiis i s'homu. No te camparás tam be amb jó, no, bandúa mes que bandúa. T'en ets de recordar de jo. T'assegur que si t'arrib no'n quedarà ni pòls de tu.

S'acosta an en Pere, però quant ja estava per arribar-lí aquet li dona bleda amb sa massa i la colgá una vintena de canes dins sa terra.

—¿Idò que't pensaves? Que no n'hi hauria per tu?—remugava en Pere—Ja hi ets a fer companyia an es teu homu i es fiis.

Ve es verpre i cap a ca'l Rei s'ha dit, amb es bestia ben redonet, i tothom aturdit; però ell sense fer cas de res, ni parlar de res a ningú, prest, prest s'en aná a posar ets ossus de pla i matar sa son.

Ensoldemá, era de bonhora i ja va esser a ses tanques a esperar mes dracs per fer-né benes de tots es que compareguessin.

Ses vaques comensen a pasturar i ell espera qui espera, per veure, si'n vendrien mes de dracs, però es feia grandia i cap en vingué.

Barena, se va fer mitjdía i va dinar, però com va veure qu'era es capvespre i cap n'havía vingut, va dir:—Res, res, jo creg que o ja no n'hi ha mes de dracs ni draquesses o es que han acabat ses ganes de conèixer-mé. Però jo no hi estic satisfet. Me'n hi vaig p'es mateix cami a veure si podré afinar avont tenia es jas aquesta gent.

Encen sa pipa, deixa ses vaques qui jeien dins s'erba i alavant cap a veure d'avont surtien es dracs.

Camina qui camina quant va essé molt enfora, va afinar com unes penyets altes que feien feredat; hi arriba i va ser un Castell de lo mes grandios amb un portal molt ampla i ses portes obertes de bat a bat.

Ell hi hem d'entrar aquí dintre, —deia ell— jo hu vui sebre que's lo que hi tenien aquells dracòts.

Entra per endins i troba una sala

(1) Som (2) caigut (3) molts (4) posat (5) vengué (6) volgué (7) demanà (8) entre (9) anomenat, (10) creu (11) enviar (12) Senyora, Mare de Deu, (13) goig (14) negoci (15) empedit, (16) abundancia (17) exemple (18) servent (19) crec.

gran, i pulida de ver; passa envant i veu una cuina ben arranjada amb uns bons fugons i quatre olles com a calderes, plenes de trosos de carn de bou, pollastres, i altres castes d'animals de pel i ploma.

—Si qu'hauré fet bo pensava ell— jo qui encara tornaria dinar de gana que teng! Ja hu crec que m'hi caurà be aques aguiat; com qnetsigui fet amanès. S'acosta a ses olles, pega una espillada d'una després de s'altra, i un poc de cada una se va ben atapir quis va posar com un tambó.

Després entra mes endins i passat un pati que hi havia, veu un estable avont hi trubà un cavall negra, pulit, gras, amb es pel lluent que brillava, i just allà prop una sella també de lo mes pulit i un vestit que se coneixia que no era fet per cap brassé, tan ple estava de lluentons dorats.

En Pere estava admirat, aturadit de veure cosa tan guapa i va passar a s'altra estable que hi havia allà davora. Just que hi entra ja afina un altra cavall que hi havia allà dintre, però era roig, alt i abrinat que feia goig de mirar, i aprop d'ell hi havia també un altra vestit d'allò mes hermós; vos assegurar que encara hu era mes qu'es primer.

Ja hu podeu creure que no va estar en posa fins que va haver entrat dins s'altra establa, i allà hi va trobar un altre cavall tot blanc. Si hermosus eren ets altres dos podeu creure que molt mes hu era aquet, enlluernava de lluent qu'era.

—Si qu'es pulit—digué en Pere— ell assó val un mon. Qui sap si me fera bon servici.

Xutoia un poc per allà i veu un altra portal. Hi entra i va esser una sala avont hi havia una partida de sacs plens de dublès i munts de dobles i unces d'or.

Que fa ell? Hu tanca tot amb clau i ja's partit ben alegret cap a ses vaques. Quant va arribar ja era es fosquet i se les enmenà cap a ca'l Rei. Quant va arribar-hi, va veure ses criades tristes que tothom callava i sa fia del Rei qui plorava sense conçol.

—¡Bonu— va dir en Pere a ses criades— ¿i que hi ha res de nou an aquesta casa? ¿Com es que tothom està tant trist?

—¿O no hu saps?— li contestaren. Idó has de sebre que en aquesta Ciutat cada any tal dia com demà compareix a tal lloc una serp molt grossa, i per forsa li han de dur una jova fadrina i ella se la menja. Si no le hi duien ella entraria dins sa Ciutat i se menjaria tothom que trobàs. Per assó cada any se treu a sac i a sort per veure an aquí li toca anar a esperar sa serp. Idó has de sebre qu'enguany ha tocat a sa fia del Rei i no hi ha remei, toca a qui toca, i demà hi haurà d'acudir.

—¿I per assó està tan motxus? ¡Ell no val la pena, cert!

—¿Vol dir trobes que no hu val?—
—No, perque colcú se cuidarà de matar-la a sa serp.

—Ca, ell tothom en te pò i s'en fan enfora d'ella. Tothom s'estima mes sa seua pell que sa d'ets altres.

En Pere no digué res mes; s'en va as lliit i ensoldemà dematinet parteix amb ses vaques com cada dia. Arriba a ses tanques, hi deixa es bestia i adaveres s'ha dit cap an es Castell. Hi entra, se posa es vestit que va trobar primé, s'hi penja també sa massa a un trau, munta dalt es cavall negra, li dona ventosa i ala s'ha dit cap an es lloc avont sa fia del Rei havia d'esperar sa serp.

Quant va ser grandia sa fia del Rei se despedí de tothom i entre plos i gemegs partí cap allà disposada a morir. Arriba an es punt i allà esperava quan veu venir escapat un cavaller, guapu amb un cavall negra, qu'era de lo mes pulit qu'ella hagués vist mai.

—Deu la quart— digué es cavallé com va arribar. ¿I qu'espera aquí en aquestes hores?

—Miri— va respondre ella, —enguany m'ha tocat sa dis-sort a jo de presentar-me a sa serp, i aquí l'esper. No pot està molt a venir, s'en vagi o si no's també s'el menjarà a Vosté.

—¡Ca! no passí ansia que jo la mataré i sobretot, sino la mat allà avont se l'ha de menjar a voste també me pot menjar a jo.

Devalla des cavall en Pere, qu'era es cavaller qu'havia comparegut, i se posa devora sa fia del Rei.

Des cap d'un poc li va dir:
—Senyora Reina. ¿que vuldría mirar si teng pois, as temps qu'esperam?

—Assó costa poc, va dir ella.

Així que comensa a esplugar-ló agafa ses estidores, li taia un floc de cabeis, el va posar dins un papé i s'el va estovar dins sa butxaca.

Ababà d'esplugar-ló i en Pere va dir:
—Esperi aquí i estigui tranquila que jo m'ennaré a amagar-mé i la mataré a sa serp quant passarà.

En Pere s'en va darrera una paret que hi havia allà prop per ont havia de passar sa serp i vol dir qu'al punt, comensen a sentir uns xiulus i guiscus però d'allò mes esglaiosus, feien feredat just de sentir-lós i així *tutup, tutup, tutup* vat-la-allà que s'entrega arrosegant i pigant revinglades. ¡I hu era grossa! Com dues cuixes d'un homu juntes, i tenia set caps tots ben grossus, pero es mes gros de tots era es d'en mitj qu'es allà avont tepia sa vida.

Així qu'afina sa fia d'el Rei, pega investida cap a ella per menjar-se-la però en Pere li surt a l'enquantre, li venta candonga amb sa massa i li esflora una partida de caps, emperó no la va matar.

Sa serp quant se sent ferida, pega uns quants xiulus farests i un parei de revinglades, gira, i adeveres fugí d'allà com si hagués vist el diable.

—¿Que hu veu?—digué en Pere a sa fia d'el Rei— Si jo l'endevin be, no'n veien més la pols d'ella. Llàstima no haver-la ferida en mitj, però vam que s'ha de fer? Ara ja s'en pot anar tranquila que per avui no tornarà, però demà dematí, ja hu sap, torni i no tengui ansia.

Perque heu de pensar i creure que quant sa primera vegada no se menjava sa jova, hi havien de compareixe tres dies seguits i sa serp cada dia acudia.

Sa fia del Rei ben contenta s'en va anar cap a casseua i com va contar a son pare lo qu'havia passat, ja hu podeu pensar quina alegria van tenir ell i tota la Cort. Pero s'alegría no acabava de ser sencera perque encara hi havia de tornar.

En Pere així que sa fia del Rei va haver fuita ja's partit amb es cavall cap an es Castell; allà el ferma i li dona menjar, ell es desmuda i *ala tornam'hi*, cap a ses vaques que ja's feia tart.

Com ve es fosquet replega es bestia i *alavant* cap a ca'l Rei. Arriba i veu que ses criades estaven un poc mes alegres, però encara tenien un poc de tristó,

—¿Que no hu saps Pere—li van dir així qu'el van veure— que sa fia del Rei es tornada? Vol dir que li ha comparegut un cavallé que ha pigat a sa serp i l'ha mal ferida. Però justament no l'ha morta i demà hi haurà de tornar.

—Jo vos ho deia—contestá en Pere— que colcú la defensaria.

—Si però demà hi haurà de tornar i se la menjarà. No hi ha remei.

—¡Ca! no tingueu pó. Ja se cuidarà colcú de matar-la.

Trop qu'ets molt cunfiat, Pere, i es cunfiats van al infern.

—I voltrus per no res tremolau.

S'en van anar as lliit i ensoldemà mes dematinet qu'ets altres dies, en Pere s'aixeca, mena ses vaques a ses tanques, les deixa ben arranjades i cap an es Castell falta gent. Arriba allà i se va posar es vestit vermei, puja dalt

es cavall d'aquet color i per envant s'ha dit cap an es lloc mateix des dia abans i ja hi va trobà sa fia del Rei qu'esperava plorant. Ja hu podeu pensar quina alegria va tenir ella com va veure aquest altra cavaller tan mudat.

—Com qué no sigui es mateix— pensava ella— ell du un altre vestit. Però jo prest hu sebré.

Arriba en Pere, bota des cavall i diu:

—Deu la quart.

—I a Vosté també.

—¿Que ja fa estona qu'espera?

—Just ara som arribada.

Aquesta vegada curiosa per sebre si era es mateix, ja no esperá que en Pere li demanás, sinós que ella mateixa ja li diu:

—¿Que vol que miri si te pois?

Miri, contestá ell.

Comensa a esplugar-ló i tot d'una li afina es floquet de cabeis taiat. —¡Si que hu es mateix! pensá. Jo n'hi vui prendre un altre però. Agafa ses estidores, i li escapsá un floquet mes de cabeis, els embulicá dins un paperet i s'ets estojá dins sa butxaca.

Asuxines comensen a sentir xiulus i renou de sa serp que venia mes maleit que's dia abans, amb unes revinglades que feien pó. En Pere ja es partit deveres cap an es cantó de sa paret, se despenja sa massa que no dixava mai i així que sa serp va per passar, li doná tal cop que li va esclafar una partida de caps mes, però tampoc no la va matar perque no la va ferir be en mitj. I ja hu crec que va tornar arreta tot-d'una xiulant i bavant a les totes, però sense tocar a sa fia d'el Rei. I aquesta mes contenta qu'n Pascu i agrada an aquell cavaller s'en va tornar cap a casseua.

En Pere així que hi va haver acabat ses feines, s'en va an es castell, se desmuda, deixa es cavall ben arranjat i fugí deveres cap a ses vaques.

Andreu FERRER GINART

(Continuará)

Rectificacions

En el nombre passat, 462, a la primera plana, a la poesia, estrofa quarta, retxa quarta, sortir, sensa voler un vers coix. Diu... *despreciant la veu del Pare!*... i toca dir això altre: *despreciant l'angusta veu del Pare!*...

A la tercera plana, columna segona, devers sa retxa vuit o nou s'enomenen els *freres de Sant Domingo de la Ciutat de Manacor*, quant eren de la Ciutat de Mallorca.

Cadascú que tengui lo que és seu!

Secció local

Des Port

Es Port està a la plena de gent que hi estinetja. Cada dia en va i vé molta, pero sobre tot es diumenges dematí es carreró seguit de gent que se'n torna. Per paga, com més va, més facilitats hi ha per passar es camí, perque enguany, ademés des carruatges o diligencies que hi fan viatges cada dia, hi ha un automòvil que hi fa es servici, i a pesar de que es preus són més alts, vé casi sempre estibat de gom en gom.

És que la gent hi ha pres gust an es Port; així és que enguany hi han fetes i hi fan encarar una partida de cases noves, que fan créixer una cosa de no dir aquest poblet. Es trasts se venen a bons preus, i demanda que tenen. Per això l'amo'n Llorens Caldentey, propietari de *Sa Marineta*, que és sa possessió des Port, té es projecte d'establir-ne un troc més prop de sa carretera.

Per aquí la gent se passa la vida bastant bé: estones en remuí, estones a la fresca, s'hora-baixa qualque mica de passeig i entre dia un poc massa de tertulia, sense que això vulga dir que la gent no tenga temps per cumplir ses obligacions; és que per aquí hi ha poques feines. Sa industria més desarrollada és sa de fer xerxes i es trabais de conró se redueixen a cuidar ses plantes i ets abres des jardins. A on passa més gust la gent de fer feina es a sa taula, en haver tocat mig-dia i es vespre en retirar-se, perque es banys i s'ai-

re de mar duen talent. De vegades, en haver sopat, s'arreglegen unes quantes famílies per passar sa vel'lada entretenguts cantant o divertint-se amb un poc de música, si és que no arriben a armar qualque joc o ballet.

I demà, que és es dia més aprop, farem sa festa de sa Patrona, la Mare de Deu del Carme. Ja és segur que no hi faltará animació i que els qui n'están encarregats malavetjarán quedar bé. Sa part religiosa consistirà an *Completes* solemnes, que anit se cantaràn en aquesta iglesia Filial, i demà hi haurá Misa de Comunió, Ofici que cantaràn es principals elements de que per aquí se pot dispondre i predicará Mn. Antoni Truyols, Catedràtic des Seminari, i es cap-vespre processó de la Mare de Deu que passarà per sa plassa i per tots es carrers més principals.

I, ¿qu'è'n direm de sa part cívica, de sa música, des *gobos* i coets, des ball, corregudes, o altres coses que de vegades s'improvisen per entretenir la gent? Per avui no direm res pus, perque amb tot aquest sementer, per esser es primer que he fet per LA AURORA, trob que ja n'hi haurá com per davall aigo.

Y, en haver-n'hi prou, no convé afegir-hi res pus.—C.

Sa festa de St. Domingo

Es estada grossa enguany; ets organiadors se'n han sabut desfer com tots uns homos. Ets arcs de murta de davant es *sagrat* i es cadafal per sa música, endiumenjats de peres elèctriques, feien un bo que no és de dir. Després de ses *completes*, dimars avespre, feren sa benedició de sa cisterna de *sa clasta*; assistint-hi es *moretons*, s'*Alicorn*, ets al'lotons de sa *gimnasia ritmica*, es *gigants*, ets *Al'lots-Guaites* de Manacor, de Ciutat, de Binisalem i de Pòrtol, que eren arribats amb so tren des cap-vespre, entrant an es poble a toc de tambor i corneta, i molta de gent que acudí a veure-los passar tan rabents, ardis i manades fetes, tots come titines, que casi no tocaven enterra. Després de sa benedició de sa cisterna, feren unes quantes d'evolucions, que agrada-rem ferm a tothom. Feu ses *Completes* i cantá l'Ofici, es dia de sa Festa, lo Rt. Sr. Rector-Arxiestre de Manacor, i se destirá d'un sermó molt bo Fr. Marcell de Cort, Caputxi, vengut no fa gaire de Filipines i que per xamba és ara a Mallorca.

A les quatre i mitja des cap-vespre tots ets *Al'lots-Guaites* de Manacor i d'ets altres pobles que hem dit, i llavó és de St. Llorens des Cardessar que comparegueren, foren a s'estació des Ferro-Carril a on reberen l'Im. Sr. Vicari Capítular que vengué de Ciutat just per beneir la Bandera des *Guaites* manacorins. Se'n van tots a l'esglesia de St. Vicens Ferrer i fa el Vicari Capítular amb tota solemnitat dita benedició, essent-ne padrins En Francesquet Ladaria i Caldentey i Na Francisqueta Riera i Servera. El Vicari Capítular entrega sa Bandera benedida an el *Guaita* Instructor, N'Eusebi Ferrer, que la presentá an els *Guaites* tots, que romperen amb sa *Marxa Real* saludant-la militarment. S'espiten llavó tots an es *Velódrom*, a on es *Guaites* manacorins feren sa *promesa solemne* d'esser feels a Deu, a l'esglesia i a la Patria; i ells que ja an es janer guanyaren a Ciutat un diploma d'honor per lo ben instruïts que demostraren estar, ara foren s'admiració de tothom per lo exactes i llampants que eren en tots es seus moviments, anades i vengudes. Animaren aquell acte emocionant de sa Promesa ets al'lotons ds sa gimnasia ritmica i quatre biciclistes de renyó clos que feren dues corregudes, lluint-se ferm ferm. Es *Velódrom* s'omplí de gom en gom, i la gent s'hi devertí una cosa grossa.

Va cloure la gran festa un *Te-Deum* solemníssim que cantaren es vespre, entonant-lo el Rt. P. Superior des Frares Agustins *del Socós* de Ciutat.

I ara, per acabatai de tot això, no volent deixar dins es gavatx una cosa per que no mos hi fassa mal, i que dona sa mida de lo que són es nostros anti-clericals. Encara estàn en que ets *Al'lots-Guaites* son per enviar a Alemanya a aidar an ets alemanys per acabar de vencer es russos, servis, belgues, francesos i inglesos, i, per desbaratar sa funció de sa *Promesa* d'aquella al'lotea, escampaven que aqueixa *P omesa* seria un *jurament de bandera* que els obligaria a haver d'anar a la guerra per fer triumfar ets alemanys, i que los hi se'n durien a la forsa. Així mateix se necessari tenir-ne molt de toix i esser-ho ben carabassencs i potencs per entaferrar tals bataonades i sobre tot per creure-les.

Demà en virtut d'una gracia del Papa hi haurá Jubileu de la Mare de Deu dels Angels a s'esglesia de la Santa Família.

¡Hala, manacorins! ¡veia si vos n'aprofitareu! ¡A fer estacions teniu ses feines!

S'esplet de mel'les enguany serà magre de tot, perque ses que no són caigudes, casi totes són tornades secas.

I de s'esplet de reims ¿qu'è'n direm? Es ductes són si n'hi haurá per menjar la gent? No en veuen ni un aixingló a casi cap vinya.